

[Gerda Møller.]

antallet af faktisk tilstedeværende børn betydelig større.

På den baggrund er der for mig ingen tvivl om, at politikerne bør stå fast i denne sag. Nu har vi jo desværre hørt om det forlig, der er indgået i går, så det er for sent at komme med denne advarsel, men jeg synes alligevel, jeg vil have lov til at sige det. For enhver fornuftig skatteborger er det da helt uforståeligt, at man, samtidig med at man har de største besværligheder med at finde frem til de nødvendige besparelser, omgående absolut skal bruge den ekstra besparelse, som man nu har fået på dette område, fordi man er begyndt at føre en fornuftig personalepolitik. Bevares, der kan da være nogle frynser — som vi siger her i det politiske sprog — som skal rettes ud, hvis forholdene er helt og aldeles urimelige, men absolut at føle sig forpligtet til at bruge de ekstra sparede penge forstår vi altså ikke at man skulle være.

Som det også er sagt, er det fra 1. april kommunerne, der selv skal bestemme standard og normer, og derved bliver der mulighed for en tilpasning af daginstitutionernes åbningstider og personale i forhold til det lokale behov, samtidig med at der vil kunne spares nogle penge på afskaffelsen af administrationen imellem kommune og amt. Det er muligt, at der hermed kan blive tale om et lidt forskelligt serviceniveau i de enkelte kommuner, fordi nogle kommuners borgere foretrækker et mere beskedent serviceniveau end andre mod til gengæld at komme af med nogle færre kroner i skat.

Hvis det kan blive begyndelsen til, at krævementaliteten i den danske befolkning skubbes lidt mere i baggrunden, end det hidtil har været tilfældet, i hvert fald når det har drejet sig om, at det er det offentlige, der skal betale, tror jeg, at vi kan komme i gang med den eneste politik, der på lang sigt kan skabe bedre beskæftigelse i samfundet, nemlig en støttelettelsespolitik gennem besparelser på det offentlige område.

I øvrigt skulle man efter den debat, som børnepædagogerne har ført sig så kraftigt frem i, tro, at daginstitutionerne er det eneste saliggørende sted for et barn at befinde sig. Man glemmer helt, at der også er noget, der hedder forældre, som ønsker, at det først

og fremmest er dem, der har ansvaret for deres børns opdragelse og trivsel, og som i hvert fald også selv ønsker at bestemme, hvilke påvirkninger deres børn skal udsættes for. De føler sig bestemt ikke i overensstemmelse med de pædagoger, der mener, at de er bedre til at tage vare på børnene, end forældrene selv er.

Derfor ville det også være ønskeligt, om vi gennem vort skattesystem kunne nå frem til at give forældre med børn en virkelig valgfrihed med hensyn til, om de ønsker at gå ud i en arbejdsituation og lade det offentlige tage sig af deres børn, eller om de kan få råd til at blive hjemme og dermed selv få muligheden for at præge deres barns udvikling og stimulere det på den måde, som de nu synes er det bedste. Hvor god en daginstitution end kan være, så er og bliver den kun et surrogat for det barn, der er nødt til at være der en hel dag.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal starte med at takke venstresocialisterne, fordi de har taget initiativ til at rejse denne debat her i dag. Som jeg sagde forleden under anden behandling af finanslovsforslaget, har det været meget svært at få en grundlig drøftelse om disse ting i folketingets socialudvalg, fordi vi har fået ting forelagt som et fait accompli og forhandlingerne er foregået uden for socialudvalget.

Nu kan vi i dag forstå på socialministeren, at de forhandlinger, som er foregået, er afsluttet, og jeg håber, vi får en endnu mere præcis redegørelse for, hvor meget man så nu vil komme til at spare på daginstitutionsområdet, og hvor mange fyrede pædagoger og medarbejdere det så nu vil komme til at betyde. Det synes jeg er vigtigt.

Der er blevet sagt forskellige ord her i debatten om pædagoger. Jeg vil gerne tale om nogle andre grupper i første omgang. Vi har vel ikke, i hvert fald ikke i min tid, fået så mange protestskrivelser over den politik, folketinget har ført, som vi har fået i forbindelse med de nedskæringer, der er blevet foreslået og foretaget på daginstitutionerne, en strøm af protestskrivelser ikke fra pædagogerne, men fra forældre til børn i daginstitutioner. Blandt disse protestskrivelser er der mange meget kvalificerede, helt nøje beskrivelser af, hvordan arbejdet vil blive forringet, når de nye normeringer for alvor